

Sygn. akt V CSK 324/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa K. O.

przeciwko A. C.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 10 lutego 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparto na pierwszej i drugiej spośród wymienionych przesłanek.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga sformułowania tego zagadnienia i wskazania argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Należy wyjaśnić, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określić, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub rozbieżności występujące w orzecznictwie sądów. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, nie publ.).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych

lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ. i z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.).

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie prawne sprowadza się do pytania „czy w sytuacji, gdy powódce przysługuje roszczenie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym to automatycznie nie ma ona interesu prawnego w dochodzeniu ustalenia nieważności umowy przeniesienia własności nieruchomości na podstawie art. 189 k.p.c., czy też przy ocenie czy powodowi przysługuje interes prawny w żądaniu ustalenia nieważności czynności prawnej powinno się brać pod uwagę okoliczności faktyczne konkretnej sprawy”. Skarżąca wskazała również na potrzebę wykładni art. 189 k.p.c.

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie prawne nie jest zagadnieniem nowym, a wykładnia art. 189 k.p.c. była przedmiotem wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 marca 2013 r., IV CSK 469/12, nie publ.; z dnia 25 października 2002 r., IV CKN 1425/00, nie publ.; z dnia 4 marca 2011 r., I CSK 351/10, nie publ.; z dnia 22 listopada 2002 r., IV CKN 1519/00, nie publ.; z dnia 11 grudnia 2007 r., II CSK 361/07, nie publ.; z dnia 17 lutego 2016 r., III CSK 148/15, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).